

Mijn verblijf op Feuerstein

Van jong veulen in de grote, boze wereld naar de wijze, koele merrie die haar eigen veulen op haar beurt manieren leert.

Toen ik voor het eerst bij Feuerstein kwam, was ik op proef. Ik ging met Joyce -die mij later overigens niet bleek te mediëren- een stippenblad doen. Best moeilijk in het begin. Ik had nog geen idee wat ik moest doen, dus Joyce vertelde me wat de regels waren. Pff, dat zijn er erg veel! Te veel naar mijn idee. Zo moest je bijvoorbeeld alles volgens het gegeven voorbeeld -hier noemen ze dat een model- maken, tekenen dus. En je mocht ook je blad niet draaien. Dat is heel lastig, ook al denk je van niet. In het dagelijks leven let je daar niet op, je hebt wel belangrijkere zaken te doen! Bij Feuerstein, en dan vooral bij de stippenbladen, letten ze daar juist op. Ik vond het best moeilijk, maar Joyce bleef me aansporen en hielp me uiteindelijk op een slimme manier: Door vragen te stellen. Zo vond ik mijn eerste figuur in de dwaze stippenwereld -of zoals een vriendin van mij dat zegt: stippenziekte-.

Ik vond het leuk op Feuerstein, dus ging ik er naar toe, en nog steeds. Op dinsdagmiddag zat ik eerst bij Tineke voor de stippen. Daarna ging ik naar Katinka om mijn rekenachterstand in te halen, aangezien ik half groep vijf heb overgeslagen, waardoor ik vooral veel rekenen heb gemist. Tineke heeft me geholpen om allerlei 'gereedschappen in mijn gereedschapskist te krijgen', of, zoals ik het zei, om 'borstels

in mijn poetskist te krijgen' -inderdaad, ik ben paardenfan-. Zo heb ik geleerd om niet al te impulsief te zijn, wat handig is als je een belangrijke toets of test maakt, zoals bijvoorbeeld je eindexamen. Ook heb ik geleerd goed te checken, iets wat ik niet zo vaak deed. Ik dacht: "Ik weet het wel, ik heb het echt wel goed hoor!", maar dan had ik weer een 2.3 voor mijn wiskunde, alleen vanwege het feit dat ik niet goed had gecheckt. Als ik nu een toets zou doen over hetzelfde onderwerp, zou ik met gemak een 7.5 halen. Niet alleen vanwege goed checken, maar ook door bijvoorbeeld in stappen te werken, die eerst goed op te schrijven en pas daarna verder kijken of naar de volgende opdracht of taak gaan.

Bij Katinka moest ik vanaf groep 6 van de basisschool verder werken tot en met het einde van de basisschool. Ik zit in de 2^e klas van het Stedelijk Gymnasium Leiden, waar ik volgend jaar weg ga. Op een gegeven moment zei Katinka: "Wil je anders ook op vrijdag komen? Dat is heel gezellig, samen met twee andere meisjes, Rosalie en Yinke, en een jongen, Jeroen." "Ja leuk!" zei ik meteen. Ik blij, want ik was normaal op vrijdag, de laatste schooldag van de week, pas om kwart over vijf thuis -ik had een 8^e uur en dat is tot 5 over 4, en dan een uur of meer fietsen, reken maar uit- en nu al om drie uur! Op vrijdag werd ik voorgesteld aan Rosalie, Yinke en Jeroen. In no time was ik door het rekenboek van groep 6 heen. Toen groep 7. Ik wilde snel naar het boek van groep 8, dan mocht ik met de rekenmachine. Maar in het rekenboek van groep 6 had ik iets ontdekt, samen met Katinka: Nieuwe staartdelingen, of in ieder geval de methode ervan, was zwaar (...). Dus heeft Katinka me de oude staartdeling geleerd. Het leek moeilijk, maar na een paar keer oefenen - zoals Katinka al had gezegd en voorspeld- kon ik het zo opschrijven. Ik leek wel een geoliede machine, gespecialiseerd in staartdelingen volgens de oude methode. En eindelijk, nadat ik het boek van groep 7 had gedaan, kwam ik in het rekenboek van groep 8. Eindelijk de rekenmachine gebruiken! Ik deed telkens een sommetje uit mijn hoofd in de toetsen, en de rest met de rekenmachine. Toen was bijna altijd de hele toets goed. Niet altijd. Maar het was dan niet een kwestie van lui zijn hoor! Soms had ik wel eens dat ik gewoon veel te lui was om naar de zolder -daar is mijn kamer, ik doe mijn huiswerk beneden aan de tafel- te lopen, mijn rekenmachine te pakken en weer naar beneden te gaan, alleen maar voor een zo'n stom toetsje! Bij de gedachte alleen begon ik al te gapen. Maar goed. Toen ik klaar was met het rekenboek van groep 8, mocht ik spelletjes gaan doen, en daar een handleiding bij maken. Het eerste spel was helemaal mijn ding: Je moest kamers inrichten, en daar ben ik een echte fan van. Ik zit dan ook te twijfelen of ik zangeres, dressuurruiter, fokker, manege-eigenaar -de laatste drie kunnen, als ik eenmaal genoeg geld heb, gecombineerd worden- of binnenhuisarchitect zal worden. Bij het spel, dat Bouw Een Huis heet, heb ik een handleiding gemaakt. Het was leuk. Het volgende spel was echt VRE-SE-LIJK! Ik haat het, waarom weet ik niet, maar het is vreselijk irritant. Daar hoefde ik gelukkig geen handleiding voor te maken. En nu ben ik dit dus aan het typen. Ik heb hier zo veel geleerd, en ik leer elke keer dat ik hier kom meer. Met Tineke kan ik het heel goed vinden, zij is ook helemaal paardengek. Katinka is ook heel aardig. Gelukkig wel, want ik heb haar de hele vrijdag van 9.00 tot 14.30 uur. Maar op dinsdag niet meer, dan zit ik twee keer achter elkaar bij Tineke, dus bij

Katinka zit ik nu niet meer op dinsdag. Jammer hoor   . Ik kan altijd met ze praten als ik ergens mee zit, en sinds ik hier zit vertel ik ook veel meer aan mijn ouders dan voorheen. Ik vind het hier gezellig, en de methode is leuk. Ik ben van jong veulen in de grote, boze wereld naar de wijze, koele merrie die haar veulen manieren leert gegaan.

Door: Louke Bosma (12 jaar)